

Erfaring, og den siger, at Officererne netop er de, som holde paa og sætte Værd i, at der skeer Alle lige Ret. Spirer der en sjelden Gang lidt Uret frem, synes denne snarest at komme fra vedkommende communale Læge, hvilket jo forøvrigt er ganske naturligt paa Grund af, at han staaer Befolkningen langt nærmere end Folk, der komme tilstede uden nogensinde tidligere at have seet de Paagældende. Det er dog virkelig af Betydning, at ogsaa andre Mænd bømme om Forholdet end saadanne, der staae i en nær Forbindelse med Befolkningen i den vedkommende Kreds. — Begge de ærede foregaaende Talere bragte Spørgsmaalet om Udskrivningscheferne i Almindelighed frem og om, hvorvidt det skulde være saaledes som foreslaaet i Loven, eller om Udskrivningscheferne skulde være Militaire. Jeg vil tillade mig at foreslaae en Mellemvei, og det er den, at hele Udskrivningsvæsenet henlægges under Krigsministeren; der hører det naturligt hjemme, efterat nu saa at sige hele Sessionens dømmende Myndighed er falden bort, og alle vanskelige Spørgsmaals Afgjørelse er berøvet den. Der er altsaa ikke den Grund som tidligere til at lægge Udskrivningsvæsenet ind under Justitsministeren, hvorimod der er en anden Grund til at ønske det henlagt under Krigsministeren, den nemlig, at det ikke kan hjælpe, at vi øde nok saa mange Millioner paa vor Hærsorden, naar vi ikke kunne faae Mandstabet ind til rette Tid. I militaire Forhold gaaer det nu engang noget rappere til end i civile; naar Krigsministeren sender Bud ud, at det og det skal skee strax, saa skeer det strax, hvorimod jeg ikke troer, at man er lige saa hurtig i civile Forhold. Man kan gjerne beholde de nuværende Udskrivningschefer — det har jeg ikke Noget imod, thi, saavidt jeg veed, ere Mullerne i fortrinlig Orden, og det er ikke sagt, at dette vil blive Tilfældet, naar man tager andre Mænd —, men ligesuldt ønsker jeg, om det end ikke kan skee denne Gang, saa at vi snart komme til, at Krigsministeren faaer Udskrivningsvæsenet under sig; thi under vore Forhold vil det Høje berøve paa,

at man har sit Mandstabs indse saa hurtigt som muligt, og Ingen er saa interesseret heri som Krigsministeren. — Det ærede Medlem meente, at der skulde være, hvis jeg forstod ham ret, et Slags Udvei til at blive fri for sin Værnepligt derved, at man en kort Tid havde været Befalingsmand. Det kan der imidlertid slet ikke være Tale om; det ærede Medlem glemmer Begyndelsen af § 4, hvor der staaer, at Ingen kan frigjøre sig for den ham paa hvilende Værnepligt eller nogen Deel af samme. Vil det ærede Medlem imidlertid have en saadan Bestemmelse som den af ham omtalte ind i Loven, saa for mig gjerne.

Derimod kunde man nok sige, at Affattelsen af § 4 ikke er ganske correct; thi naar man seer hen til § 22, saa synes der at være en Udvei til at slippe for Værnepligten for Militairarbejdere, nemlig ved Numerbhtning, og altsaa er det ikke ganske correct, naar det i Begyndelsen af § 4 hedder: Ingen kan o. s. v. Jeg er enig med det ærede Medlem i, hvad han sagde om de borgertlige Corpser, hvis jeg forstod ham ret, og jeg skal derfor ikke opholde mig herved. — Med Hensyn til § 23 om Fordeelingen, troer jeg, at den deri indeholdte Bestemmelse er ret heldig. Her er nemlig visse Hensyn, som maae tages, og som kun kunne tages af Ministeren, som dog ikke kan bestyldes for at have nogen sær Interesse i at foretage Fordeelingen paa en forkeert Maade. — Der staaer i § 28 — ja, det er uheldigt, at man bliver nødt til at henlede Opmærksomheden paa saa mange, jeg vil ikke sige Smaating, men spredte Bestemmelser, men jeg seer ikke ret, hvorledes man skulde kunne undgaae det —, at Mandstabet skal have en Frist af 3 Dage ved Indkaldelse. Det er imidlertid efter min Mening ikke rigtigt, at der saaledes absolut er givet en vis Frist, og at Mandstabet kun under Krigsforhold skal kunne indkaldes med en kortere Frist; det er Noget, man skal overlade til Administrationen. Hvis nemlig Krigsministeren vilde prøve paa, hvor hurtigt det er muligt at faae Mandstabet samlet, da bør han have Lov